

7. kapitola

Když pak ale o něco později před tou impozantní haciendou zastavili, dočasná lehkost zmizela. Majka by to nedokázala přesně vysvětlit, ale tentokrát byl ten běh jiný. Severák sice cválal, ale nedal do toho všechno jako obvykle. Něco tomu chybělo. Jako kdyby člověk v autě zapomněl uvolnit ruční brzdu. Majka tu myšlenku rychle odsunula. Zřejmě byl hřebec jen unavený, ale teď dorazili do cíle. Rozhodně seskočila z jeho hřbetu a rozhlížela se kolem. Petrosovo sídlo vypadalo vskutku jinak než na vybledlé fotografii v knize. Především bylo mnohem,

mnohem větší. Vysoké nabílené zdi chránily rozlehlý objekt, do kterého vedla veliká kovaná železná brána. *Petrosova hacienda* hrdě hlásal nápis nad ní, jak si Majka všimla, když jí se Severákem procházeli dovnitř.

* * *

Hacienda sestávala ze tří bílých moderních budov, rozestavených do tvaru písmene U kolem velkého pískem vysypaného nádvoří, uprostřed něhož šplouchala kašna. Centrální stavení byl obytný dům, vyšší než postranní křídla, ve kterých, jak nyní Majka viděla, byli ustájeni koně v boxech s přílehlými výběhy. Dvůr byl plný života, ale nikoliv hektického. Někdo převáděl koně, s rachotem odjížděl traktor, dva muži z vlečného vozu skládali balíky sena. Nikdo si nevšiml Majky, která užaslá směřovala ke kašně, vedle níž v příjemném stínu několika palem stál dlouhý stůl, ke kterému se mohlo vejít dobrých dvacet lidí.

Podívala se na Severáka, který právě sklonil hlavu ke kašně a žíznivě pil. Majka se k němu posadila na její okraj. Náhle si uvědomila, že vlastně vůbec nepřemýšlela nad tím, co bude dělat, až dorazí do cíle jejich cesty. Zmocnila se jí nejistota.